

Na sametově černé obloze se vyrojilo na milion hvězdiček, které vrhaly jiskřivou záři na hory i do údolí, na lesy a jezera. Kolem lesní tůňky se mezitím shromáždila čtyři z nejmoudřejších zvířat ze světa kouzel – sovička, vlčice, jelen a jezevec. Srst a peří se jim třpytily hvězdným prachem, oči měla všechna zbarvená do indigově modré.

„Jak se vede čtyřem kouzelným zvířátkům, která se vydala do světa lidí, aby tam našla své Osudové kamarády?“ zeptal se jezevec.

„Od té doby, co společně zastavili tu starší dámu, která ovládala černou magii, už to budou dobré tři měsíce,“ řekl jelen.

„To je pravda.“ Kulíšek, sněžná sovička, se špičkou svého křídla dotkl hladiny tůňky a voda v ní se zatřpytila. „A ve městě opět panuje klid.“ Na vodní hladině se vynořil obraz. Objevilo se na něm krásné pobřežní městečko s kamennými domky, doškovými střechami a úzkými uličkami. „Ta žena, která černou magii ovládala, už na kouzlení dočista zapomněla, ale Osudoví kamarádi svými kouzly pomáhají lidem,“ pronesl Kulíšek. „Díky každému dobrému skutku, který vykonají, sílí kouzlo hvězd.“

„Můžeme se na kouzelná zvířátka a jejich Osudové kamarády podívat?“ zeptala se nedočkavě vlčice.

Kulíšek souhlasně přikývl a přejel svým křídlem po hladině tůňky. Obraz na ní se proměnil, teď ukazoval čtyři dívky a čtyři